

อสุรหลังหน้าาก

บทที่ 8

หนุ่มใหญ่เจ้าของบ้าน ตื่นขึ้นด้วยความรู้สึกที่ไม่แตกต่างไปจากเดิมมากนัก ความเหงาและเศร้ายังรบกวนอยู่ในส่วนลึก แต่ถึงอย่างไรในเช้าวันนี้เขาก็ไม่ได้รู้สึกว่างเปล่าจนเกินไป ลูกขึ้นจากเตียงเข้าห้องน้ำแต่งตัว ความนึกคิดวนเวียนอยู่กับคนที่กระโจนเข้าสู่อ้อมแขนเมื่อคืนนี้ เขาไม่ได้กอดใครแบบนั้นมานานเท่าไรแล้ว

เขาเปลือยมือออกมา

ความจริงกำหนดการประชุมและดูงานยังมีต่ออีกหลายวัน แต่จู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเที่ยวบินขากลับ หุ่นส่วนที่เดินทางด้วยกันเห็นเขาพูดโทรศัพท์กับหญิงสาวหลายคน พนักงานที่บริษัทบ้าง จูฑาอร ผู้ถูกมองว่าเป็นคู่หมั้นบ้าง แล้วยังยุพยง สาวสวยซึ่งไม่เป็นที่แน่ใจในความนึกคิดของผู้อื่นถึงสถานะที่แท้จริง

สุทัศน์ นักธุรกิจหนุ่มที่อยู่ในกลุ่มเข้าว่า

“ปู่ปู่กลับแบบนี้เป็นห่วงงานหรือว่าเป็นห่วงคนกันแน่ครับ เสีย”
 ครั้นเขาตอบว่า ทั้งสองอย่าง ก็มีคำถามตามมาว่าเป็นคนไหน จาริตยิ้มเหมือนมีคำตอบที่แน่นอนอยู่ในใจแล้ว มีเสียงชื่นชมสนับสนุนที่เขาได้ยินบ่อยๆ ตามมา

“คุณอรน่ารักนะคะ งามเพียบพร้อม ช่างเหมาะสมกันจริงๆ”

ชายหนุ่มไม่ได้ปฏิเสธ แต่ถ้าจะเค้นเอาความจริงว่าเป็นอะไร หรือใครกันแน่ ที่เป็นแรงดึงดูดให้เขาอยากกลับก่อน เขากลับไม่ยอมให้คำตอบแม้แต่กับตัวเอง

พอแต่งตัวเสร็จฉวยกระเป๋าที่มักถือติดตัวเดินลงบันไดมา ก็ได้ยินเสียงพูดคุยเบาๆ ดังจากห้องครัว เขาเปิดโทรทัศน์ช่องรายงานข่าวก่อนเลื่อนเก้าอี้ที่นั่งประจำ แม่นาโผล่หน้าออกมาดู ก่อนจะผลุบกลับเข้าไป ชั่วครู่ก็ประคองสามข้าวต้มปลามาวางตรงหน้า เขาสะดุดใจชุดสามชั้นที่ดูดี ไม่ใช่ชุดที่แม่สาวใช้จัดให้อยู่ทุกวัน

“เอ๊ะ เรามีถ้วยชามอย่างนี้ด้วยหรือ”

“มีค่ะ มุกเค้าแกะกล่องใหม่ นานกว่าแกะไม่ได้ๆ ก็ไม่พังค่ะ”

“ก็ถ้วยชามมีไว้ใช้ จะเก็บไว้ในกล่องทำไมล่ะคะ”

เสียงใสๆ เจือหัวเราะทำให้หนุ่มใหญ่หันมอง หญิงสาวส่งยิ้มเห็นฟันขาว ประกายตาสดใส ถือแก้วน้ำผลไม้เดินตามมาวางให้

“คุณจาริต ใช้ของเดิมมาเป็นปีแล้ว ถึงเวลาเปลี่ยนแล้วเจ้าค่ะ”

“เห็นใหม่ล่ะคะ” แม่นาหันมาฟ้อง

เจ้านายเคยเอ็ดอึ้งเมื่อเจ้าหล่อนหยิบจับข้าวของที่ยังอยู่ในหีบห่อ แม้มันจะอยู่ในสภาพดีมานานเป็นปี นอกจากคุณอรแล้ว เขาก็ไม่เคยอนุญาตให้ใครแตะต้อง

เข้าน้กลับคล้อยตามแม่สาวหน้าใหม่อย่างอารมณ์ดี

“ก็ดีเหมือนกัน เปลี่ยนบ้างก็ดี”

แม่สาวใช้ออกอาการงง ค่อยๆ ถอยกลับออกไป ต้องแปลกใจที่ได้ยินเสียงทุ้มๆ ที่ไร้ความแปลกแยกดังอยู่ข้างหลัง “นั่งด้วยกันก่อนซิ” เจ้าหล่อนอดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมอง เห็นผู้มาใหม่เลื่อนเก้าอี้อีกตัวหนึ่งนั่งลงอย่างว่าง่าย อยากรจะแอบฟังต่อ แต่ก็มึนงานอื่นจะ ต้องทำ และคุณผู้ชายก็ไม่เคยจะอ่อนโยนกับพวกเธอเลย ชัดตาชัดใจเมื่อไรก็เอ็ดอึ้งทันที

จาริต กตรีโมทคอนโทรล ลดเสียงโทรทัศน์เหมือนไม่สนใจอีกต่อไป ตักข้าวต้มขึ้นมองก่อนจะส่งเข้าปาก พูดว่า

“เขานี้ดูเหมือนอะไรๆ จะเปลี่ยนไปเยอะ แม้แต่ข้าวต้มปลาที่ไม่เหมือนที่เคยกิน อืม...อร่อยนะ ทำอาหารเก่งด้วยหรือ”

“ไม่เก่งค่ะ ทำได้ไม่กี่อย่าง ข้าวต้มนี้มุกก็ทำตามที่คุณแม่ครัวที่วัดทำ”

“แล้วเมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้น”

“คือ...เอ่อ มุกฝันร้ายค่ะ”

“มีใครพูดอะไรให้กลัวหรือเปล่า” เขาคาดเดา ครั้นเธอนิ่ง เสียงขริมๆ จึงพูดต่อ “ถ้าสาเหตุมาจากรูปนั้นละก็ต้องบอกว่าอย่ากลัวเลย ผู้หญิงคนนั้นไม่เคยทำร้ายใคร...” น้ำเสียงตอนท้ายเจือกังวลวานวันไหว

“ไม่ใช่ค่ะ มุกรู้สึกดีต่างหาก แค่เห็นรูปก็หลงรักเธอแล้วค่ะ”

จาริตเห็นสีหน้าอ่อนที่จริงจังสอดคล้องกับคำพูด

“ดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น”

“มุกยังไม่ทราบเลยว่าคุณจาริตจะให้มุกทำอะไรบ้าง”

“ก็แค่ดูแลบ้านนี้ให้ดี หลังจากนั้นผมคงต้องทิ้งบ้านไปต่างประเทศบ่อยๆ อีกหน่อยถ้ามีใครย้ายตามเข้ามา มุกจะได้อยู่เป็นเพื่อนเธอ”

“คุณเหยาคุณหยงบอกแล้วค่ะ ว่าเจ้านายกำลังจะแต่งงาน มุกขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ”

“ขอบใจ” เขารับสั้นๆ แล้วก็ข้ามเรื่องกลับมาที่เธอ “ว่าแต่เรายังขาดอะไรอีกไหม ต้องการอะไรเพิ่มเติมไหม อยู่ให้สบายเหมือนอยู่บ้านนะ ต้องการอะไรก็บอก”

อยู่ให้สบายเหมือนอยู่บ้าน.... ไม่ดีกว่าเจ้าค่ะ

“มีบางอย่างที่มุกอยากได้ค่ะ”

“ว่ามา”

เธอลังเล ไม่รู้ว่าจะมากเกินไปหรือเปล่า มาอยู่ไม่ทันไรก็ขอนั้นขอนี่ “คือมุกอยากขอใช้อินเตอร์เน็ต จะได้หาอ่านความรู้ต่างๆ สมองจะได้ไม่ฟ่อค่ะ ฟังธรรมะก็ได้ จะค้นตำราอาหารก็มีทุกอย่าง หรือต่อไปถ้าเจ้านายกับคุณผู้หญิงต้องการอะไร ถ้าไม่รู้ไม่เข้าใจมุกก็ค้นข้อมูลเอาจากอินเตอร์เน็ตได้ง่ายๆ”

“ได้สิ ต้องการโน้ตบุ๊กส่วนตัวใช้ไหม”

“ที่จริงเพื่อนมีโน้ตบุ๊กให้ขอยืมใช้ได้ค่ะ เพิ่งคืนกลับไปตอนที่ย้ายมานี่เอง เขามีสำรองอยู่ไม่ได้ใช้ มุกขอยืมกลับมาใช้ได้ค่ะ”

“ไม่ต้องไปยืมเขาหรอก วันนี้จะให้เลขาฯ จัดให้”

“ขอบคุณค่ะ อีกอย่างหนึ่ง.... เอ่อ... ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงคนใหม่จะชอบสุนัขไหมคะ บ้านใหญ่ๆ อย่างนี้ ถ้ามีน้องหมาสักสองสามตัวก็จะดีมากๆ เลย”

เธอเห็นใบหน้าที่ยิ้มอยู่เป็นวิสัยสลดลง เธอไม่รู้ว่าเมื่อเกือบสองปีที่แล้ว คนที่จะมาเป็นคุณผู้หญิงในเวลานั้นก็พูดอย่างเดียวกัน

เธอใจเสียคิดว่าจะได้ยินเสียงปฏิเสศ เสียงขริมๆ กลับพูดว่า

“ได้สิ ฟรุ้งนี่ก็แล้วกัน จะพาเราไปเลือกเองให้ถูกใจ”

ช่วงเวลานี้คงจะเป็นเวลาของเธอกระมัง มุกกรองรู้สึกแปลกใจกับโชคชะตาของตนเองยิ่งนัก หลังจากถูกข่มเหงรังแกจนต้องหนีซุกซอนหลบซ่อนยากลำบากจนต้องอาศัยข้าววัดประทังชีวิต ก็มาถึงจุดที่เธอได้พบที่พักพิงที่สุขสมบูรณ์ หนุมใหญ่เจ้าของบ้านเหมือนจะเมตตาเธอเป็นพิเศษ พ่อเลี้ยงของเธอในเวลาอารมณ์ดีก็ยังไม่เคยจะตามใจเช่นนี้

บายวันนั้นพนักงานของจาริตซ์บรรณานำโน้ตบุ๊กใหม่เอี่ยมมาให้จัดการเชื่อมสัญญาณอินเตอร์เน็ตและอธิบายรายละเอียดต่างๆ สุภาพเรียบร้อยราวกับเธอเป็นคนสำคัญยิ่งก็ไม่ปาน เขาทิ้งหมายเลขติดต่อไว้หากว่ามีปัญหาใดเกิดตามมาและขอหมายเลขโทรศัพท์ของเธอ

มุกกรองบอกว่าเธอไม่มีโทรศัพท์มือถือ

เช้าวันรุ่งขึ้น จาริตซ์วางโทรศัพท์พกพาลงตรงหน้า เป็นมือถือรุ่นใหม่ซึ่งคนรับน่าจะดีใจ แต่มุกกลับรู้สึกอึดอัด

“มุกไม่ชอบใช้โทรศัพท์มือถือค่ะ”

เขาแปลกใจกับท่าทีของเธอ

“ทำไมล่ะ ใครๆ เขาก็ใช้กัน สมัยนี้แทบไม่มีใครไม่มีมือถือกันแล้ว เก็บไว้เถอะ เวลาเมื่อไรจะได้ติดต่อกันสะดวก”

“ก็มุกเป็นคนล้าสมัยสุดๆ เลยนี่คะ”

“ล้าสมัยแต่เรียกหาอินเตอร์เน็ตนี่นะ”

น้ำเสียงเข้มประกายตาเคียดทำให้มุกรู้สึกถึงความรู้สึกขัดใจของชายหนุ่ม เธอรู้มาก่อนแล้วว่าผู้ชายที่คล้ายใจดีเมื่อพบกันในครั้งแรกๆ คนนี้ เคยเป็นคนเจ้าอารมณ์ลุแก่อำนาจที่พาตนเองสู่โศกนาฏกรรมที่เลวร้ายมาแล้ว จึงไม่ได้แปลกใจ ในเมื่อเขาเป็น “เจ้านาย” เธอจึงต้องทำตามคำสั่ง เธอยกมือไหว้กล่าวคำขอบคุณแล้วรับโทรศัพท์พกพาเครื่องนั้นไว้

เธอสำรวจดูจึงพบว่าหมายเลขติดต่อทุกหมายเลขของเขาบันทึกไว้อย่างครบถ้วน

แม้วันนั้นเป็นวันหยุด แต่มุกกรองไม่ได้คิดว่าจาริตซ์จะไม่มีนัดกับใครที่ไหน ขณะที่สาวเนินกับสาวนา ทำงานบ้านตามหน้าที่ เธอก็ง่วนอยู่กับการอ่านเรื่องของสุนัขทางอินเตอร์เน็ต ภาพและเรื่องราวที่น่ารักทำให้เธอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว

จาริตมายืนเกาะประตูห้องมองดูเงียบๆ จนเธอรู้ตัวหันมาเห็น

“อู๊ย! เจ้านายจะเอาอะไรหรือคะ”

“กำลังเพลินอะไรอยู่”

“กำลังดูเรื่องน้องหมาค่ะ พันธุ์ไหนจะเลี้ยงง่ายไม่ยุ่งยาก ไม่เป็นภาระให้ต้องดูแลมากจนเกินไป”

“แล้วได้คำตอบหรือยัง”

“พอได้แล้วค่ะ”

“แล้วจะต้องไปซื้อที่ไหน”

“ถ้าจะให้ดีก็ต้องไปที่ต้นทางเลยละ แต่ว่าฟาร์มสุนัขแต่ละแห่งอยู่ไกลและก็หายากด้วย ถ้าเอาสะดวกก็ไปตลาดนัดสัตว์เลี้ยงก็ได้คะ วันนี้วันหยุดพอดี” เธอเอ่ยชื่อตลาดนัดขนาดใหญ่ซึ่งมีส่วนของตลาดสัตว์เลี้ยงรวมอยู่ด้วย

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันได้แล้ว”

เธอออกจะงง “ไปไหนหรือคะ”

“ก็ไปหาซื้อน้องหมานะซี พอดีว่าวันนี้ว่างอยู่ ไม่อย่างนั้นก็ต้องรออีกนานเชียวนะ”

เขาจะพาเธอไปเองเทียวหรือ “แต่ว่ารถจะติดนะคะ คนก็เยอะมาก เจ้านายไปได้หรือคะ คือมุกไปกับพี่เนินพี่นาก็ได้”

“ไปด้วยกันนี่แหละ แล้วก็ไม่ต้องเรียกสองคนนั่นนะพี่ เขาเป็นแค่คนรับใช้”

แล้วเธอไม่ใช่คนรับใช้หรือ เธอไม่กล้าย้อนถาม

เธอไม่คิดว่าเขาจะใจดีขนาดนั้น ถ้าระรินรู้คงแปลกใจอย่างยิ่ง.....

มุกครองไม่ต้องเตรียมตัวเพิ่มเติม เธอมีเสื้อยืดหลากสีพิมพ์โลโก้วัดอภัยฯ หลายตัวซึ่งได้รับมาจากคนใจดีที่วัด ทางเกงยีนสามส่วนตัวเก่งไม่ต้องซักทุกวัน เธอรวบรวมอยู่แล้ว แค่นวดหมวกเก็บและแว่นตาดำติดมือมาด้วยเท่านั้น เมื่อเขาพร้อมเธอก็พร้อม

กำลังเดินตามกันมาที่รถ รถของยุพยงก็เลี้ยวเข้ามาจอดใกล้ๆ หญิงสาวสวยสมบูรณ์ราวกับเพ็ญก้าวลงจากเวทีแฟชั่น เสื้อผ้าหน้าผมมือเท้าตกแต่งประณีต เมื่อก่อนนี้จาริตเคยพอใจที่จะให้ผู้หญิงที่เคียงข้างดูดีไม่มีที่ติ เธอจึงระมัดระวังที่จะรักษามาตรฐานเดิมไว้ แน่ใจว่าถ้ามีการเปรียบเธอกับจุฑาทอร เธอจะไม่วันเป็นรองอย่างแน่นอน

เธอเดินยิ้มเข้ามาหา ส่งเสียงหวานตัดพ้อต่อว่า

“คุณริต... กลับมาเมื่อไรทำไมไม่บอกคะ โทรศัพท์ไป ส่งข้อความไปก็ไม่ยอมตอบ”

ไม่มีเสียงตอบจากหนุ่มใหญ่ มุกครองยกมือไหว้

สาวสวยทำเหมือนมองไม่เห็น

“คุณริตกำลังจะไปข้างนอกหรือคะ”

“จะพามุกไปซื้อของ” เขาตอบเรียบๆ ไม่สนใจทั้งนั้นว่ายุพยงซึ่งหันไปมองหญิงสาวผู้อ่อนเยาว์กว่าอย่างสำรวจระแวงระไวจะคิดอย่างไร

“จะไปซื้ออะไรที่ไหนกันคะ”

“ยังไม่รู้เหมือนกัน เห็นอะไรถ้าอยากได้ก็จะซื้อ”

“ถ้าอย่างนั้นหยงจะไปช่วย” เธอหันไปยิ้มกับแม่สาว “ดีไหมมุก”

มุกครองยิ้มอย่างทั้งโล่งใจและยินดี “ดีคะ”

จาริตไม่คัดค้าน ขณะที่ยุพยงเดินฉับๆ ไปเปิดประตูรถด้านหน้าคู่กับคนขับ เขาก็หันมาเปิดประตูด้านหลังให้สาวกะโปโล รอจนเธอก้าวขึ้นนั่งก็ปิดให้อย่างเรียบร้อย เมื่อเขาเปิดประตูที่นั่งของคนขับก้มตัวลง ก็พบสายตากมเข้มวาววามของยุพยงจ้องมองอยู่

เธอนั่งเียบจนรถแล่นออกมาไกล “คุณริตกลับมาก็วันแล้วคะ” เสียงถามอ่อนหวาน แต่ความระแวงสงสัยเจืออยู่ในนั้น

เสียงตอบกลับราบเรียบ “วันนี้เป็นวันที่สอง เมื่อวานนี้งานเยอะ”

“นี่ก็จะอยู่พม่าอีกหลายวันเสียอีก”

เขาไม่ตอบ

“แล้วนี่จะไปซื้ออะไรกันคะ คุณริตไม่ค่อยทานอาหารที่บ้านสาวใช้ก็จ่ายตลาดใกล้บ้านได้ แต่ไหนแต่ไรคุณริตไม่เคยคิดซื้อหาอะไรเข้าบ้านเพิ่มเติม หรือว่าจะซื้อของใช้ส่วนตัวให้มุก ถ้าอย่างนั้นหยงหาให้ก็ได้แหละคะ”

มุกเห็นชายหนุ่มไม่ตอบ จึงทำน้ำเสียงแจ่มใสเอาใจสาวสวย

“คือตอนกลางคืนมุกได้ยินเสียงแปลกๆ กลัวว่าจะเป็นขโมย ก็เลยตกลงกันว่าจะเลี้ยงน้องหมาสักสองตัวละ หากใครแปลกหน้าเข้าบ้านมาเขาจะได้เตือนให้เราๆ”

ประกายตาอ่อนแต่ไม่ทิ้งความเคร่งขรึมมองเธอจากกระจกมองหลังไม่ได้คัดค้านแต่อย่างไร

“อ้อ นี่จะไปซื้อหมากันหรือคะ” น้ำเสียงยุพยงแปลกใจยิ่ง

“เห็นใจผู้หญิงที่ต้องเฝ้าบ้านกันตามลำพัง”

“หมู่บ้านก็มียาม จ้างให้มาดูแลเป็นพิเศษก็ได้... หรือว่า...”

น้ำเสียงเธออดอ่อน “จะให้หยงย้ายมาอยู่เป็นเพื่อนมุกก็ได้แหละคะ”

“คงไม่ดีกระมัง” น้ำเสียงตอบไร้เยื่อใย “คุณอรจะคิดยังไงถ้ารู้ว่าหยงเข้ามาอยู่ด้วย”

ยุพยงเงยไปทันที

มองเฉยๆ จากทางด้านหลัง มุกครองเห็นเธอเซิดจมูก เม้มปากเหมือนกำลังระงับอารมณ์อย่างเต็มที่.....